

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoKR/11/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114227740
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Božena Husárová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2114227740.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Boženy Husárovej a sudcov JUDr. Róberta Foltána a Mgr. Michala Novotného v právnej veci žalobcu: Mgr. Nikoleta Gallová, Hlavná ul. 45, 931 01 Šamorín, správca úpadcu: PROFINT spol. s.r.o., v konkurze, M. A. Beňovského 457/60, 922 03 Vrbové, IČO: 18 046 835, zastúpený: DEDÁK & Partners, s.r.o., Carlton Savoy Courtyard, Mostová 2, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: M. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXXX/X, XXX XX S., o určenie neúčinnosti právnych úkonov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 365Cbi/41/2014-399 zo dňa 13. apríla 2018 takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie m e n í a určuje, že právne úkony - vyplatenie odmien a prémie

- vo výške 1.014,32 eur v prospech žalovaného za mesiac august 2012, vykonané bankovým prevodom dňa 11.01.2013 z bankového účtu úpadcu č. XXXXXXXX/XXXX vedeného vo S., a.s. na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX vedený vo S., a.s. - vo výške 456,42 eur

v prospech žalovaného za mesiac september 2012 vykonané bankovým prevodom dňa 11.02.2013 z bankového účtu úpadcu č. XXXXXXXX/XXXX vedeného vo S., a.s. na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX vedený vo S., a.s.

- vo výške 472,93 eur v prospech žalovaného za mesiac október 202 vykonané bankovým prevodom dňa 18.04.2013 z bankového účtu úpadcu č.: XXXXXXXX/XXXX vedeného vo S., a.s. na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX vedený vo S., a.s.

- vo výške 812,03 eur v prospech žalovaného za mesiac november 2012 vykonané bankovým prevodom dňa 15.05.2013 z bankového účtu úpadcu č.: XXXXXXXX/XXXX vedeného vo S., a.s. na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX vedený vo S., a.s. ,

- vo výške 623,53 eur v prospech žalovaného za mesiac január 2013 vykonané bankovým prevodom dňa 24.06.2013 z bankového účtu úpadcu č.: XXXXXXXX/XXXX vedeného vo S., a.s. na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX vedený vo S., a.s. ,

- vo výške 670,19 eur v prospech žalovaného za mesiac február 2013 vykonané bankovými prevodmi dňa 25.06.2013 a dňa 28.06.2013 z bankového účtu úpadcu č.: XXXXXXXX/XXXX vedeného vo S., a.s. na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX vedený vo S., a.s. ,

- vo výške 845,56 eur v prospech žalovaného za mesiac marec 2013 vykonané bankovými prevodmi zo dňa 02.07.2013 a dňa 09.07.2013 z bankového účtu úpadcu č.: XXXXXXXX/XXXX vedeného vo S., a.s. na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX vedený vo S., a.s.

- vo výške 1.633,37 eur v prospech žalovaného za mesiac apríl 2013 vykonané bankovým prevodom zo dňa 09.07.2013 z bankového účtu úpadcu č.: XXXXXXXX/XXXX vedeného vo S., a.s. na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX vedený vo S., a.s. právne neúčinné,

- vo výške 735,65 eur v prospech žalovaného za mesiac máj 2013 vykonané bankovými prevodmi zo dňa 09.07.2013 a dňa 12.07.2013 z bankového účtu úpadcu č.: XXXXXXXX/XXXX vedeného vo S., a.s. na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX vedený vo S., a.s.

- vo výške 813,56 eur v prospech žalovaného za mesiac jún 2013 vykonané bankovými prevodmi dňa 16.07.2013 a 02.08.2013 z účtu úpadcu č.: XXXXXXXX/XXXX vedeného vo S., a.s. na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX vedený vo S., a.s.

- vo výške 914,86 eur v prospech žalovaného za mesiac júl 2013 vykonané bankovými prevodmi zo dňa 28.08.2013, dňa 06.09.2013 a dňa 12.09.2013, z bankového účtu úpadcu č.: XXXXXXXX/XXXX vedeného vo S., a.s. na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX vedený vo S., a.s.
- vo výške 150,- eur v prospech žalovaného za mesiac august 2013 vykonané bankovým prevodom zo dňa 20.09.2013 z bankového účtu úpadcu č.: XXXXXXXX/XXXX vedeného vo S., a.s. na bankový účet žalovaného č. účtu: XXXXXXXX/XXXX vedený vo S., a.s.
sú voči veriteľom konkurzného konania úpadcu vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 23K/12/2013 právne neúčinné.

Žalovaný je povinný vydať prijaté plnenie celkom vo výške 9 142,42 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na bankový účet IBAN: Z vedený v Z. Z., a.s.

V zostávajúcej časti sa žaloba z a m i e t a .

Žalobcovi súd priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie žalobu zamietol a úpadcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Rozhodol tak na základe vykonaného dokazovania k návrhu, ktorým žalobca žiadal určiť, že právne úkony - vyplatenie odmien a prémie úpadcom žalovanému v období od augusta 2012 do augusta 2013 a vyplatenie mzdy za mesiac jún 2013 sú právne neúčinné a žalovaný je povinný poskytnúť peňažnú náhradu vo výške rovnajúcej sa vyplateným odmenám a prémiami do konkurznej podstaty. Žalobca uviedol, že uznesením Okresného súdu Trnava sp.zn. 23K/12/2013 zo dňa 18.11.2013 bol vyhlásený na majetok úpadcu konkurz. Žalobca, ktorým je správca konkurznej podstaty z predložených dokladov zistil, že žalovaný ako konateľ a spoločník úpadcu bol tiež v pozícii zamestnanca úpadcu s pracovným zaradením „riaditeľ“, ktorý si v čase úpadku vyplácal odmeny a prémie bez právneho dôvodu. Pracovnú zmluvu mal žalovaný uzatvorenú s úpadcom na dobu neurčitú a pracovnoprávny vzťah trval do 30.12.2013. Správca úpadcu zistil, že už v polovici roku 2012 viacerí veritelia úpadcu voči nemu evidovali neuhradené pohľadávky po lehote splatnosti viac ako 30 dní, čo znamená, že úpadca bol už v tomto čase platobne neschopný a medzi týchto veriteľov patrí Finančné riaditeľstvo SR- Daňový úrad Trnava, ktorý evidoval voči úpadcovi pohľadávku vo výške 2.402,17 eur ako nezaplatený zvyšok daňovej povinnosti za obdobie 07/2012, ktorá daň bola splatná dňa 27.08.2012, pohľadávku Sociálnej poisťovne z titulu neuhradenia poistného za 08/2012 vo výške 158,34 eur a pohľadávku Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s. ako neuhradené preddavky na poistné a poplatku vo výške 475,57 eur. Zároveň žalobca poukázal na to, že prémie a odmeny sú benefity, ktoré patria zamestnancovi iba v prípade, ak spoločnosť dosahuje zisk alebo zamestnanec vykonáva činnosti, ktoré možno považovať za mimoriadne. Správca ustálil, že úpadok si spôsobil úpadca sám, keď žalovaný, ktorý bol konateľom ako výkonný orgán úpadcu mal konať tak, aby sa v čase nedostatku zákaziek nezbavoval majetku a nemal si vyplácať nedôvodne finančné prostriedky, ktoré nie sú povinnou zložkou mzdy. Úhrady boli realizované spriaznenej osobe podľa § 9 ods. 1 písm. a/ zák. č. 7/2005 Z.z. (ZKR). Správci úpadcu nepredložil ani výplatné pásky žalovaného za obdobie od augusta 2012 do decembra 2012, preto správca vychádzal pri určení výšky nedôvodne vyplatených súm z predložených bankových výpisov, z ktorých vyplýva suma, ktorá bola žalovanému poukazovaná na jeho bankový účet. Podľa dokladov o výplatách, ktoré predložil žalovaný správca zistil, že ich vyplácanie spĺňa znaky podľa § 59 a podľa § 60 zák.č. 7/2005 Z.z. zvýhodňujúceho i ukracujúceho úkonu, pretože žalovaný okrem toho že mal pracovnú zmluvu, bol súčasne konateľom a spoločníkom úpadcu a teda spriaznenou osobou, vyplácaním odmien bol oproti ostatným veriteľom, ktorým svoje záväzky ani riadne neuhrádzal, majetkovo zvýhodnený.

3. Prvoinštančný súd vo veci rozhodol v poradí ako prvým rozsudkom č.k. 36Cbi/41/2014-195 a určil, že právne úkony - vyplatenie odmien a prémie za mesiace január 2013 až august 2013 v prospech žalovaného sú voči veriteľom právne neúčinné a žalovaný je povinný vydať majetkový prospech vo výške 5.755,80 eur. V časti nároku na vyplatenie mzdy vo výške výške 4.540,90 eur za mesiac jún 2013 a v časti uloženia povinnosti žalovanému vydať majetkový prospech vo výške 4.540,90 eur konanie súd podľa § 96 ods. 1 O.s.p. zastavil, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Na základe odvolaní podaných

oboma stranami sporu odvolací súd rozsudkom č.k. 21CoKR/23/2016-277 zo dňa 26.9.2017 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, ktoré je predmetom tohto odvolacieho prieskumu.

4. Žalovaný namietal, že úkony, ktorých neúčinnosti sa žalobca domáha nie sú právnymi úkonmi dlžníka, ale len ich realizácia. Zákonník práce definíciu právneho úkonu neobsahuje a právnym úkonom v zmysle § 34 Obč. zák., ktorý je potrebné na vec aplikovať, nie je faktická činnosť, pretože sa ňou iba právny úkon uskutočňuje. Na podporu tohto názoru poukázal žalovaný i na rozhodnutie NS ČR vydané v konaniach vedených pod sp. zn. 30Cbo/531/2003 a sp. zn. 30Cdo/304/2006, ako i na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave v konaní vydanom pod sp. zn. 3Co/187/2015. Odporovateľným právnym úkonom podľa uvedených rozhodnutí nemôže byť faktické vyplatenie peňazí dlžníkom tretej osobe, pretože tým dlžník len plní svoj záväzok voči inej osobe z konkrétneho právneho odporovateľného právneho úkonu, teda odporovateľný môže byť len právny úkon samotný, pri splnení predpokladov odporovateľnosti, ale nie realizovanie výplat.

5. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie, vypočul strany, oboznámil sa s predloženými listinnými dôkazmi a dospel k záveru, že návrh v tej časti, ktorá sa po čiastočnom zastavení konania stala predmetom sporu nie je dôvodný. Pre prijatie takéhoto záveru súd vychádzal z pracovnej zmluvy, ktorú uzatvoril úpadca so žalovaným dňa 31.12.1992 na funkciu riaditeľa, z dôkazu predloženého žalovaným označeného ako „Odmeňovanie riaditeľa, konateľa a štatutárov“ zo dňa 19.12.2008 (č.l. 86), podľa ktorého mal žalovaný popri základnej mzde zamestnanca nárok i na jej pohyblivú časť, a to prémie vo výške 50% základného platu v prípade, že bude aktívne plniť svoje pracovné povinnosti, a zamestnanec má nárok i na vyplácanie príplatku ku mzde, ak vykonáva prácu nadčas alebo za iného zamestnanca alebo prácu, ktorú nemá v pracovnej náplni.

6. Podľa výplatných lístkov vystavených zamestnávateľom žalovaného od 01/2013 do 08/2013, boli žalovanému vyplácané prémie a odmeny. Z účtu úpadcu vedeného vo S., a.s. boli v rozhodnom období poukazované rôzne sumy s poznámkou „A. S.“. Súd prvej inštancie ale s poukazom na ust. § 34 Obč. zák., ktorým je definovaný právny úkon dospel k záveru, že žalobcom označené bezhotovostné plnenia nie sú právnymi úkonmi, ktorých odporovateľnosti a právnej neúčinnosti sa možno domáhať, pretože ide len o faktickú činnosť vyplývajúcu z už vykonaného právneho úkonu, a tak výplaty odmeny a prémie nie je možné napadnúť odporovateľnosťou ako predpokladá § 57 a nasl. zák. č. 7/2005 Z.z.. Na základe uvedeného súd žalobu vyhodnotil ako podanú nedôvodne, zamietol ju. K námietke žalobcu, podľa ktorej argumentácia súvisiaca s neexistenciou právnych úkonov vyplácania odmeny a prémie bola žalovaným použitá oneskorene súd uviedol, že je povinný v ktoromkoľvek štádiu konania skúmať charakter právneho úkonu ktorému sa má odporovať, preto ani koncentračná zásada nebráni tomu, aby charakter napadnutého úkonu posudzoval i v ďalšom štádiu konania a na ňaj prihliadal. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p.

7. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd vyplácanie odmeny a prémie, ktoré sú právnymi úkonmi a to v období od augusta 2012 do augusta 2013 vyhlásil za právne neúčinné. V odvolacích dôvodoch zdôraznil, že rozhodnutie prvoinštančného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd prvej inštancie zamietol žalobu s poukazom na to, že vyplácanie prémie a odmeny za príslušné kalendárne mesiace, i keď presne špecifikované bezhotovostnými plneniami, nepovažuje za právne úkony a ide len o faktickú činnosť z právneho úkonu, ktorej nie je možné odporovať. Odvolateľ namietol, že právna teória je k predmetnej otázke jednotná. Splnenie záväzku je spôsobom zániku záväzku, je to právny úkon, ktorým dlžník plní dlh a poskytuje veriteľovi to, čo je predmetom záväzku a veriteľ plnenie prijíma. Vyplatenie odmeny a prémie je preto vždy právnym úkonom, platbu nemožno považovať len za právnu skutočnosť, čo je deklarované aj v rozsudku NS ČR zo dňa 31.08.2010 v konaní vedenom pod sp.zn. 23Cdo/472/2008. Prvoinštančný súd teda dospel k nesprávnej právnej závere. Na podporu odvolania žalobca poukazoval na to, že jeho právny názor vyplýva i z výkladu a z komentára k ZKR, vykonaného JUDr. N. A., ktorý prvoinštančný súd nevzal vôbec do úvahy napriek tomu, že je pre vec podstatným. Rozhodnutia, na ktoré poukazoval žalovaný a ktoré prijal i prvoinštančný súd sú založené na iných skutkových záveroch, ktoré sú diametrálne odlišné, netýkajú sa posudzovania charakteru solúcie ako právneho úkonu, preto ich nie je možné aplikovať a z nich pri rozhodovaní o žalobe vychádzať. Sporným je i interný predpis, ktorý bol predložený žalovaným, ktorý v čase podania žaloby nebol žalobcovi známy a žalovaný ho predložil až počas súdneho konania,

k čomu mal súd prihliadnuť najmä z dôvodu, že ide o dokument vyhotovený a podpísaný výlučne žalovaným ako konateľom, predložil ho až počas súdneho konania, čo vzbudzuje dôvodné pochybnosti o jeho hodnovernosti. Ak mal prvoinštančný súd za to, že petit žaloby nie je správny, mal žalobu zamietnuť už v poradí prvým rozsudkom, ak išlo o podmienky, na ktoré musí prihliadať ex officio. Navyiac ani odvolacím súdom nebola spochybnená existencia samotných právnych úkonov - vyplatenie prémie a odmien žalovaným (odvolávajúci sa žalobca nesprávne označuje rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, ale zrejme sa jedná o Krajský súd v Trnave). Podľa žalobcu bol petit formulovaný správne, jednotlivé úkony boli dostatočne konkretizované a jednoznačne nimi došlo k ukráteniu veriteľov ako predpokladá ust. § 60 ZKR.

8. Rozhodnutie podľa tvrdenia odvolávajúceho sa žalobcu vychádza i z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože neboli splnené ani procesné podmienky a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca má za to, že mala byť dodržaná koncentrácia konania, na čo opakovane upozorňoval prvoinštančný súd, procesné úkony strán sporu, ktoré podliehajú koncentrácii sú prostriedkami procesného útoku a procesnej obrany ako predpokladá ust. § 149 C.s.p. Až do podania vyjadrenia žalovaného zo dňa 30.12.2017 nebola zo strany žalovaného vznesená námietka neexistencie právnych úkonov ani námietka nesprávnej formulácie petitu žaloby, preto na tieto tvrdenia už nemal prvoinštančný súd vôbec prihliadať. Odvolacím súdom bola v zrušujúcom rozhodnutí spochybnená správnosť a výška jednotlivých odvodov pri spôsobe ich výpočtu, ale tento nedostatok bol žalobcom odstránený keď z hrubej mzdy bez prémie a odmien vypočítal čistú mzdu bez prémie a odmien a od hrubej základnej mzdy vrátane náhrad za dovolenku odpočítal výšku poistného 13,40%, daň z príjmu vo výške 19% a príslušné doplnkové dôchodkové poistenie. Potom čistú mzdu s prémiami a odmenami odpočítal od dosiahnutej čistej mzdy bez prémie a odmien a rozdiel tvorili prémie a odmeny, ktoré si žalobca v tomto konaní voči žalovanému uplatňuje, žiada o ich vrátenie a vyplatením ktorých došlo k ukráteniu ostatných veriteľov úpadcu. Súd dostatočne neodôvodnil ani zamietnutie žaloby a bezdôvodne iba prebral argumentáciu žalovaného bez toho, aby sa príslušnými námietkami, ktoré boli vznesené žalobcom vyporiadal. Žalobca nepopiera, že nie je povinnosťou súdu odpovedať na každý argument, ak je pre rozhodnutie vo veci bezvýznamný, ale súd sa mal vyporiadať a skúmať ukrátenie veriteľov úpadcu v spojení s úmyslom žalovaného a k tomu zobrať do úvahy, že žalovaný je spriaznenou osobou s úpadcom, ktorý ako jediný konateľ vyplatil sám sebe ako riaditeľovi odmeny a prémie, čím zapríčinil ukrátenie ostatných veriteľov v konkurze a žiadnym spôsobom opodstatnenosť týchto plnení nepreukázal. Ako už konštatoval odvolací súd, s ktorým názorom sa žalobca stotožňuje, prémie a odmeny nie sú nárokovateľnou a povinnou zložkou mzdy, preto nemusí byť vyplatená, a ak nedôjde k jej vyplateniu, nedochádza k porušeniu zákona ani k porušeniu pracovnoprávných predpisov. Okrem toho nie je podmienkou odporovania ukraľujúceho právneho úkonu aby bol žalovaný v úpadku v čase, kedy tento úkon vykonal, hoci úpadca mal v tom čase aj iných veriteľov, ktorým svoje záväzky neplnil a uprednostnil seba pred uspokojením pohľadávok ostatných veriteľov. Žalobca v konaní jasne deklaroval, že platobná neschopnosť úpadcu vznikla už v auguste 2012. Najväčšia časť súm bola vyplácaná v roku 2013, teda v čase, ktorý bezprostredne predchádzal podaniu návrhu na vyhlásenie konkurzu, z čoho vyplýva jasný úmysel ukrátiť veriteľov. Žalovaný nepredložil žalobcovi žiadne podklady, ktorými by preukázal vyplatenie odmien a prémie v inej výške, pričom bolo možné uvedené zistiť i prípadným znaleckým dokazovaním, na ktoré žalovaný nereagoval. Na základe týchto skutočností žalobca žiadal, aby odvolací súd žalovanému nároku vyhovel a zamietajúce rozhodnutie prvoinštančného súdu zmenil.

9. K odvolaniu žalobcu, ktoré bolo žalovanému doručené dňa 16.05.2018 na adresu jeho právneho zástupcu (č.l. 415) sa žalovaný nevyjadril a prvoinštančný súd vec predložil odvolaciemu súdu.

10. Odvolací súd následne vyzval s poukazom na ust. § 382 C.s.p. strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ust. § 60 zák.č. 7/2005 Z.z. na rozhodnutie o veci (č.l. 424), ktoré sa podľa odvolacieho súdu na vec vzťahuje.

11. Žalovaný reagoval prostredníctvom svojho právneho zástupcu v podaní zo dňa 25.06.2019 (č.l. 426) ktorým požiadal o predĺženie súdom určenej 10 dňovej lehoty na vyjadrenie.

12. Následne žalovaný na výzvu odvolacieho súdu založenú na ust. § 382C.s.p. reagoval (č.l. 432) tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne. Pre použitie § 60 zák. č. 7/2005 Z.z. nie je daná legitimita, pretože sa nejedná o právny úkon, ako skonštatoval i prvoinštančný súd a podľa § 57 ods. 4 ZKR možno odporovať len právnomu úkonu dlžníka, ktorý ukraľuje uspokojenie

prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov. Bez ustálenia, ktorá pohľadávka bola prihlásená, ktorého veriteľa a v akej výške mala byť ukrátená, nemožno aplikovať § 60 ZKR a platne právnomu úkonu odporovať. Dôkazné bremeno podľa § 57 ods. 4 ZKR nesie žalobca, ktorý ho neuniesol. Žalovaný v doterajšom konaní vyvrátil všetky predpoklady úspešnej odporovateľnosti, pretože v čase realizovania sporných údajných právnych úkonov nebol platobne neschopný ani predĺžený, nebol v úpadku, nemal žiaden úmysel ukrátiť svojich veriteľov a ani ich neukrátil. V konaní žalovaný predložil aj „Údaje k platobnej neschopnosti“ za obdobie 08/2012 až 07/2013, čím vyvrátil tvrdenia správkyne o platobnej neschopnosti spoločnosti PROFINT spol. s r.o., ktorá sa stala platobne neschopnou až v mesiaci 07/2013. Okrem toho absentuje vo veci úmysel, ako podstatná náležitosť pre použitie ust. § 60 ZKR, kedy musí byť preukázaný psychický vzťah konajúceho, ktorý v sebe zahŕňa vedomostnú a vôľovú zložku, ktorých naplnenie nebolo v konaní preukázané a žalovaný úmysel nepochybne vyvrátil. Žalovaný bol zamestnancom úpadcu, bola mu riadne vyplácaná v rozhodnom období mzda, ktorá sa skladala okrem základnej zložky i z prémie a odmien za nadčasy a iné činnosti a nebol daný žiadny úmysel ukrátiť pri vyplácaní miezd žalovanému v zmysle mzdových podmienok. Navyše záväzky spoločnosti PROFINT spol. s r.o., i keď po lehote splatnosti, boli kryté majetkom, a to peňažnými pohľadávkami, preto nemožno tvrdiť, že pri vyplácaní mzdy žalovanému mohla spoločnosť - úpadca vedieť, že môže spôsobiť ukrátenie ostatných veriteľov. Nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi následkom v podobe ukrátenia veriteľa prihlásenej pohľadávky a konaním úpadcu. Ak žalobca nemal žiadnu vedomosť o internom predpise, ktorý vyplácanie odmien a prémie upravoval, ide o tvrdenia nepravdivé, žalobca vedomosť o všetkých listinách, ktoré súviseli so mzdovými nárokmi žalovaného mal, poznal pracovnú zmluvu a mzdové zaradenie žalovaného, z ktorých vyplývala výška základnej mzdy a tiež výška prémie. Správcovi bol poskytnutý pracovný výkaz každého zamestnanca za dané obdobie, evidencia o nadčasoch a o konkrétne vykonanej práci, a všetky tieto listiny sa v spise nachádzajú. Žalobca sa domáha odporovateľnosti ku konkrétne vyčísleným položkám z vyplatenej mzdy za jednotlivé rozhodné obdobie, k čomu ale nebolo vykonané žiadne dokazovanie, ktoré by správnosť týchto súm jednoznačne potvrdilo, hoci nesprávnosť výpočtu je zrejmá už na prvý pohľad, ak nárok vychádza z hrubej mzdy a nie z čistej mzdy, nie je rozlíšené medzi mzdou, ktorá sa týka odmien a mzdou, ktorá sa týka prémie, teda žalobca ani k uvedenému neuniesol dôkazné bremeno. V závere poukázal žalovaný na súdnu prax a judikatúru, ku ktorej citoval viaceré rozsudky krajských súdov, uznesenie NS SR sp.zn. 5Obdo/77/2016 a uznesenie Ústavného súdu SR č.k. II.ÚS395/2016.

13. Právny zástupca žalovaného k reakcii na výzvu súdu pripojil i prílohu označenú ako „Vyjadrenie žalovaného zo dňa 01.07.2019 k odvolaniu žalobcu“, ktoré bolo vyhotovené priamo žalovaným. Z jeho obsahu vyplýva, že zotrúva na obrane a skutočnostiach, ktoré uvádzal počas konania pred prvoinštančným súdom, zdôraznil že k účtovným údajom a rozboru majetku, ktorý predložil je podrobný rozpis, žalované plnenia označil za dôvodné, ktoré nenapĺňajú znaky odporovateľnosti, žalobca neposudzoval platobnú neschopnosť podľa vyhl. č. 643/2005 Z.z. Úpadca pri vyplácaní odmien a prémie postupoval podľa Zákonníka práce, odporovateľné úkony neboli uplatnené včas, výpočty pre vrátenie majetkového prospechu vykonané žalobcom sú zmatečné a neprípustné a sú hlúposťou. Žalobca uvádza v niektorých mesiacoch viacero výplatných termínov, pričom nie je možné k nim určiť, či sa vyplatením jednotlivých súm zmenšil majetok v jednotlivých výplatných termínoch a nebolo ani uvedené, o čo sa zmenšil a žalobca tak nepreukázal, že by vyplácaním prémie a odmien došlo k ukráteniu pohľadávok iných veriteľov prihlásených do konkurzu. K chýbajúcim výplatným lístkom, ktoré absentovali u žalobcu uviedol, že zamestnávateľ nemá povinnosť ich archivovať a k bodom odvolania, ku ktorým sa nevyjadril odkázal na stanoviská svojho právneho zástupcu. .

14. Žalobca na výzvu odvolacieho súdu k možnému použitiu ust. § 60 ZKR reagoval podaním zo dňa 04.07.2019 (č.l. 443), v ktorom zotrval na svojich stanoviskách uvedených v žalobe a tvrdeniach, na ktoré poukazoval i v odvolaní a žiadal, aby odvolací súd predmetné rozhodnutie zmenil v rozsahu ako uviedol v odvolacom petite.

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie proti rozhodnutiu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§379 a § 380 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§385 ods.1 C.s.p.) keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Podľa § 219 ods. 3 C.s.p. miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku súd oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením.

16. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nevstupoval v tomto konaní do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené a prejednával iba právnu otázku a nie otázky skutkové, nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 C.s.p., a tým ani na nariadenie pojednávania odvolacím súdom. Odvolací súd vzal do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov a prednesov strán v konaní pred prvoinštančným súdom, k čomu zohľadnil, že Civilný sporový poriadok prevzal tiež možnosť rozhodnúť o odvolaní odvolacím súdom i bez nariadenia odvolacieho pojednávania a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, ktorého existencia nebola v konaní v danom prípade daná. S poukazom i na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (Valer Assalino v. Portugalsko z 20.04.2002) v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitosťou, neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach, najmä, ak pojednávanie na prvom stupni bolo verejné a vyšší súd prejednáva len otázky právne.

17. Podľa § 382 C.s.p.

Ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

18. Odvolací súd z dôvodu, aby neporušil princíp právnej istoty a s ním spojený princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia a nevydal arbitrárne rozhodnutie, nakoľko v danej veci neboli splnené podmienky na potvrdenie ani na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§388 C.s.p.) vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu hmotnoprávneho predpisu (§ 60 ZKR), ktorý považoval odvolací súd pre rozhodnutie o žalobe za rozhodujúci (uznesenie NS SR sp. zn. 7 Cdo 1/2018 zo dňa 21.03.2018).

19. Odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní o odvolaní zameral iba na tie skutočnosti, ktoré už boli predmetom posudzovania v štádiu konania pred prvoinštančným súdom, z nich pri právnom posúdení veci s prihliadnutím na vyjadrenie sa žalovaného, ktorým tento reagoval na výzvu odvolacieho súdu vychádzal.

20. Odvolávajúci sa žalobca založil svoje odvolanie na existencii odvolacích dôvodov ktoré označil poukazom na ust. § 365 ods.1 písm. a/, d/, f/, h/ C.s.p.

21. Podľa odvolacieho dôvodu označeného žalobcom podľa §365 ods.1 písm. a/ C.s.p. neboli splnené procesné podmienky. Za takéto nedostatky procesný predpis príkladmo považuje nedostatok žaloby, právomoc súdu, príslušnosť, nedostatok procesnej subjektivity strany sporu, prekážku začatého konania, nedostatok procesnej spôsobilosti, prekážku rozsúdenej veci. Odvolací súd síce vzal do úvahy, že ide o konanie, pri ktorom sa procesný predpis vyžaduje povinné právne zastúpenie podľa § 90 ods.1 C.s.p., ktoré do vydania rozhodnutia odvolacím súdom žalovaný mal, ale pred vyhlásením rozsudku plnomocenstvo udelené zvolenému advokátovi odvolal, čo odvolaciemu súdu oznámil v podaní doručenom súdu dňa 10.09.2019. Odvolací súd však už žiadne úkony od žalovaného nevyžadoval, preto žalovaného o povinnosti povinného právneho zastúpenia podľa § 90 ods.2 C.s.p. osobitne nepoučoval a navyiac, o tejto povinnosti už bol žalovaný riadne poučený odvolacím súdom v uznesení č.k. 21CoKR/23/2016-260 zo dňa 27.03.2017, ktoré bolo vydané po podaní odvolania žalovaným proti v poradí prvému rozsudku prvoinštančného súdu. Odvolací argument založený na porušení zásady koncentrácie nepovažuje odvolací súd za daný a to i s prihliadnutím na výsledok odvolacieho konania, v ktorom rozhodnutie odvolací súd založil iba na inom právnom posúdení, bez zmeny prvoinštančným súdom zisteného skutkového stavu.

22. Odvolací dôvod uvedený v § 365 ods.1 písm. d/ C.s.p. podľa ktorého konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sa vzťahuje na tie odvolacie dôvody, ktoré nemožno podradiť pod ostatné uvedené v ust. § 365 C.s.p., ale ktoré majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Existenciu konkrétnej vady konania odvolací súd tiež nezistil, poučovacia povinnosť bola zo strany prvoinštančného súdu splnená dostatočným spôsobom, nebolo zistené žiadne pochybenie vo vykonanom dokazovaní a odvolateľ tiež žiadne konkrétne vady vyplývajúce z tohto odvolacieho dôvodu v odvolaní neznačil, teda ani tento odvolací dôvod nie je daný.

23. Odvolací argument založený na ust. § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p. znamená, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a teda sa týka nedostatkov

v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcich v tom, že skutkové zistenie, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie sú nesprávne. Uvedené znamená, že musí ísť o také skutkové zistenie, na základe ktorého súd vec posúdil po právnej stránke nesprávne, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, v dôsledku čoho je nesprávny a chybný súdom vyslovený právny názor a skutkové zistenie tak nezodpovedá vykonaným dôkazom, súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývajú, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi vykonané opomenul, napriek tomu, že vyšli najavo. Nesprávne skutkové zistenia sú i také, ktoré súd založí na chybnom hodnotení dôkazov, čím nastane logický rozpor v ich hodnotení z hľadiska zákonnosti, pravdivosti, prípadne i dôležitosti. V kontexte s týmto odvolacím dôvodom odvolací súd poukazuje na to, že ani tento odvolací dôvod nie je daný. Skutkové zistenia sú vykonané prvoinštančným súdom v dostatočnom rozsahu, z ktorých v tomto konaní a pri svojom rozhodnutí vychádza i odvolací súd, ale s ktorým sa spája iné právne posúdenie.

24. Pre odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p. platí, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, vyvodzuje zo skutkového zistenia práva a povinnosti, ktoré majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Tento odvolací argument je daný a na jeho základe odvolací súd pristúpil i ku zmene odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

25. Odvolací súd zdôrazňuje, že predmetom sporu je určenie neúčinnosti právnych úkonov, uskutočnených medzi dlžníkom, ktorým je spoločnosť PROFINT spol. s r.o. v konkurze a ním spriaznenou osobou podľa § 60 ods. 2 ZKR, kedy nie je správca povinný preukazovať úmysel dlžníka ukrátiť uspokojenie pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka ani vedomosť spriaznenej osoby o tomto úmysle. Dôkazné bremeno v takomto konaní zaťažuje spriaznenú osobu, ktorá musí hodnoverným spôsobom preukázať, že úmysel dlžníka ukrátiť uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka nemohla zistiť ani pri náležitej starostlivosti.

26. Podľa žalobcu ukracujúcim právnym úkonom bolo vyplácanie odmien a prémie žalovanému, v prospech ktorého dlžník tento právny úkon urobil.

27. Prvoinštančný súd žalobu zamietol na právnom posúdení v žalobe označených úkonov, ktoré ako bezhotovostné prevody peňazí vykonané z účtu úpadcu na účet žalovaného označil iba za faktickú činnosť, ktorou sa realizuje samotný právny úkon, takejto činnosti nemožno odporovať podľa § 57 ZKR, a tak nemôže byť ani ukracujúcim právnym úkonom, ako upravuje ust. § 60 ZKR.

28. Ako už bolo odvolacím súdom uvedené vyššie, odvolací súd nevstupoval do skutkových zistení, ktoré boli už konštatované a vykonané prvoinštančným súdom a sú obsiahnuté v spise a z ktorých pri právnom posúdení veci vychádzal. V prvom rade odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný bol v postavení konateľa a spoločníka úpadcu, čím je daný jeho status spriaznenej osoby ako predpokladá ust. § 9 ods. 1 ZKR, podľa ktorého, spriaznenou osobou právnickej osoby sa na účely tohto zákona rozumie

- a) štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu, vedúci zamestnanec, 2) prokurista alebo člen dozornej rady právnickej osoby,
- b) fyzická osoba alebo iná právnická osoba, ktorá má v právnickej osobe kvalifikovanú účasť,
- c) štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu, vedúci zamestnanec, prokurista alebo člen dozornej rady právnickej osoby uvedenej v písmene b),
- d) blízka osoba 3) fyzickej osoby uvedenej v písmenách a) až c),
- e) iná právnická osoba, v ktorej má právnická osoba alebo niektorá z osôb uvedených v písmenách a) až d) kvalifikovanú účasť, a tak argumentácia nedostatku úmyslu ukrátiť svojich veriteľov, ktorú žalovaný opakovane uvádza nie je podstatná, pretože žalovanému sa nepodarilo žiadnymi skutočnosťami preukázať opak.

29. Prvoinštančný súd svoje rozhodnutie, ktoré je predmetom tohto odvolacieho prieskumu, založil na nemožnosti aplikovať ust. § 60 ZKR na žalobou uvádzané úkony s tým, že sa nejedná o právne úkony, ale ide len o faktickú činnosť, ktorou sa právny úkon realizuje. Uvedenému názoru nemožno priznať

relevanciu. Právnym úkonom je i prejav vôle určitého subjektu, ktorý smeruje ku splneniu záväzku, k čomu v tomto prípade nesporne došlo (NS ČR sp. zn. 32 Cdo 959/2008), preto vyplatenie prémie a odmien žalovanému je prejav vôle, ktorému možno podľa § 57 a nasl. ZKR odporovať a posudzovať i z hľadiska § 60 ZKR.

30. Ako je skonštatované v odseku 28. tohto odôvodnenia, žalovaný ako povinná osoba je spriaznenou osobou, kedy sa existencia úmyslu a vedomosť druhej strany ex lege predpokladá, správca (na rozdiel od ust. § 60 ods.1 ZKR) nie je povinný preukazovať úmysel, hoci žalovaný vo svojom stanovisku k výzve odvolacieho súdu k vyjadreniu sa podľa §382 C.s.p. opakovane zdôrazňuje, že zložka vedomostná a úmyslu nebola pri vykonaní predmetných úkonov prítomná ani preukázaná. Uvedené tvrdenie zakladá na skutočnosti, že prémie a odmeny prijal v postavení zamestnanca, uvedené zložky mzdy mu boli vyplatené tak, ako mu boli vyplácané i po celý čas predtým a tiež poukazuje na to, že nie v každom mesiaci bola spoločnosť PROFINT spol. s r.o. v platobnej neschopnosti. Žalovaný ale neustále opomína, že úkon bol urobený v prospech osoby s dlžníkom spriaznenej, kedy sa úmysel prezumuje a žalovaný v konaní opak nepreukázal. Pri tejto skupine právnych úkonov práve z dôvodu v zákone uvedenej vyvrátiteľnej domnienky, dôkazné bremeno zaťažuje spriaznenú osobu - žalovaného , ktorý zákonný predpoklad nevyvrátil. Okrem toho je irelevantné, pri tejto skupine právnych úkonov, či dlžník bol v čase vykonania sporných úkonov v úpadku alebo či sa týmito právnymi úkonmi do úpadku dostal. Ukrátenie uspokojenia pohľadávok veriteľov, ktorých správca jednoznačne v konaní identifikoval čo do označenia i výšky záväzku úpadcu ako Finančné riaditeľstvo SR - Daňový úrad Trnava, Sociálna poisťovňa, VZP a.s. znamená, že pohľadávky veriteľov v dôsledku dispozície dlžníka s majetkom buď nebudú uspokojené v konkurze v plnom rozsahu, alebo ani v takom rozsahu, aký by bolo možné dosiahnuť pred účinnosťou tých právnych úkonov, ktorými dlžník disponoval svojim majetkom a ktorých určenia neúčinnosti sa žalobca v tomto konaní domáha.

31. Žalovaný na svoju obranu v súvislosti s aplikovaním ust. § 60 ods.2 ZKR namieta nesprávny výpočet majetkového prospechu, ktorý má vydať, trvá na tom, že mzda i jej zložky a to odmeny a prémie mu boli vyplatené oprávnené, vyplývajú z povinnosti zaplatiť tieto zložky zamestnancovi a ďalšie dokazovanie označil za nehospodárne. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že v priebehu konania práve z dôvodu pochybností o správnosti výpočtu bolo v poradí prvé rozhodnutie prvoinštančného súdu zrušené a vec bola vrátená prvoinštančnému súdu, v ktorom štádiu žalobca výpočty vysvetlil a žalovaný žiadne konkrétne námietky, prípadne znalecké posúdenie nepredložil. Odkaz žalovaného na rozhodnutia iných odvolacích senátov je pre rozhodnutie odvolacieho súdu v tomto konaní nepodstatné, nemožno ich považovať za platnú judikatúru a prameň práva. Uznesenie ÚS SR II.2016 sa zaoberá súdnym poplatkom a s vecou prejednávanou v tomto konaní vôbec nesúvisí. Uznesenie NS SR sp. zn. 5 Obdo /77/2016 sa vyporiadava s aplikáciou § 60 ods.1 ZKR pri postúpení práv z leasingovej zmluvy a povinnosťou preukázať zmenšenie hodnoty majetku. Zmenšovanie hodnoty majetku za obdobie od 08/2012 do 07/2013 bolo v konaní preukázané listinami, ktoré predložil a vypracoval sám žalovaný (č.l. 142- 154) a z ktorých vyplynulo, že majetok dlžníka bol nižší ako jeho záväzky. Odvolací súd tak argumentáciu žalovaného, ktorý namietal použitie ust. § 60 ZKR na posudzovanú vec neakceptoval, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil a žalovaný nárok žalovanému na základe tohto právneho posúdenia priznal.

32. Odvolací súd sa v ďalšom zaoberal odvolaním žalobcu, ktorému nevyhovelo v časti určenia neúčinnosti úkonu vyplatenie odmien a prémie za december 2012, ktorý úkon v petite žaloby neobsahuje žiadny číselný údaj, bez jeho špecifikácie mu nemožno priznať žiadnu relevanciu a tak v tejto časti odvolací súd žalobu zamietol.

33. Podľa § 63 zák. č. 7/2005 Z.z.

(1) Ak ide o neúčinný právny úkon týkajúci sa veci, práva alebo inej majetkovej hodnoty prevedenej z majetku dlžníka, sú tí, voči ktorým sa právo odporovať právnomu úkonu uplatnilo, povinní spoločne a nerozdielne poskytnúť do dotknutej podstaty peňažnú náhradu za túto vec, právo alebo inú majetkovú hodnotu; ak sa však u niektorého z nich táto vec, právo alebo iná majetková hodnota nachádza, možno sa od nich namiesto peňažnej náhrady domáhať vydania tejto veci, práva alebo inej majetkovej hodnoty. Proti tomu, voči komu sa právo odporovať právnomu úkonu uplatnilo, možno uplatniť vždy len toľko, koľko sa v dôsledku neúčinného právneho úkonu naň previedlo.

(2) Ak ide o neúčinný právny úkon, ktorým dlžník splnil svoj peňažný záväzok, veriteľ je povinný vrátiť plnenie dlžníka do dotknutej podstaty. Ak veriteľ plnenie vráti, pohľadávka zaniknutá splnením sa obnoví v pôvodnom rozsahu. Nárok na uspokojenie obnovenej pohľadávky možno v konkurze uplatniť ako pohľadávku proti dotknutej podstate, avšak len v rozsahu, v akom by obnovená pohľadávka bola uspokojená, ak by sa uplatnila prihláškou.

(3) Ak ide o neúčinný právny úkon iný ako v odseku 1 alebo odseku 2, možno sa domáhať, aby povinná osoba niečo dala, konala, niečoho sa zdržala alebo aby niečo trpela tak, aby sa majetok podliehajúci konkurzu dostal do stavu, v akom by bol, ak by sa neúčinný právny úkon neurobil.

34. S poukazom na citovanú právnu úpravu (ods.33) odvolací súd uložil žalovanému ako povinnej osobe vrátiť do podstaty sumu prijatú vyplatením odmien a prémie, ktoré napriek nesúhlasu žalovaného s takýmto posúdením nemožno považovať za povinnú zložku mzdy, neplatením ktorej by bol za takéto porušenie pracovného predpisu hrozil úpadcovi postih.

35. O nároku na náhradu trov konania vzniknutých pred prvoinštančným i odvolacím súdom rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods.2 C.s.p. s poukazom na § 255 ods.1 C.s.p. tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na ich náhradu voči žalovanému v celom rozsahu.

Senátom konajúceho súdu bolo toto rozhodnutie prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je dovolanie prípustné ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).